

сж отъ небето. Слѣзли сж да донесатъ благословение на земята, която ще роди хлѣбъ. Два бѣли божи пратеници. Ако тѣ отлетятъ — земята ще опустѣе. И нивитѣ ще заплачатъ, и гората ще заглѣхне.

Какъ е хубаво да не виждашъ нищо! Нищо да не чувашъ. Да нѣма наоколо живъ човѣкъ. Само ти и двата бѣли орли...

5.

Притѣмнѣ. Като голѣмо черно колело се търкулна вечерниятъ грохотъ — преви клонитѣ на разцѣвтѣлитѣ круши, затѣпка разнѣженитѣ ниви и потѣна далечъ задъ ясно-синитѣ върхове на Кара могила.

Търкулна се Илия надолу по дълбокия пѣтъ къмъ село. Бодро пристѣпватъ воловетѣ и въ очитѣ имъ трепти тиха вечерна ведростъ. Смѣхътъ на пролѣтния день е запечатанъ въ зеницитѣ имъ.

Шипкитѣ край пѣтя излѣчватъ упоителенъ дѣхъ. Откъмъ ливадитѣ повѣва миризъ на мащерка. Синьото небе безшумно пада надолу. Падатъ звездитѣ, пада луната, падатъ ангели. Земята се удави въ синевина. Сдрачѣтъ прегърна земята, както младоженецътъ прегръща невѣстата. Следъ мигъ ще грѣмне сватбена веселба. Жълтацитѣ ще забиятъ тѣпани. Хълмоветѣ ще се заловятъ за лудешко хоро. Гората, изправена отстрани, съ дълбокия си гласъ ще се провикне:

— Бре! бре! бре! Хиууу!

А насреща високиятъ хълмъ ще ѝ намигне и ще засуче мустакъ. Такъвъ е той. Цѣлъ день стои възправенъ и нея гледа.

Но кжде е селото? Гледай ти дяволъ! Изгубило се е Орѣхово всрѣдъ празничната тѣлпа. Тича нѣкжде запѣхтѣно подиръ сватбаритѣ и вика:

— И ху! И ху ху!

Никой не го е калесвалъ.

Задъ Миховата воденичка свѣтулки ходятъ въ